

мени и бавно, както сж се сла-
гали въ душата му, всичко що
е видѣлъ и чулъ въ бащинъ
домъ, възкресяваше предъ
него.

Минаха му презъ ума спо-
мени отъ зимни вечери, кога
край топлата соба, покойната
имъ разправяше нудни при-
казки. Припомни си за пролѣт-
нитѣ утрени, кога всички оти-
ватъ на полска работа. И предъ
очитѣ му светна онова хубаво
утренно небе съ яснитѣ си
кржгозори, осмяло се надъ
ниви и ливади, надвесило чело
надъ далечни балкани.

— Какви светли дни!

Той сѣкашъ виждаше цѣлото
домочадие въ полето. Голѣ-
митѣ превили кръстъ работятъ
земята, а той бави пелинакъ.
Бази го, а очитѣ му все по-
диръ нѣкоя чучулига, като